

V předkládané práci o průběhu 2. světové války v Evropě - na tzv. "Východní frontě" - je rozpracován uvedený přehled o vedení těch strategických válečných střetnutí, ve kterých se na této frontě rozhodlo o vítězství sovětské armády a o konečném osudu prohraného "východního" tažení nacistických vojsk. Tato etapa 2. světové války byla sovětskými vojsky nastartována v roce 1943 bitvami u Stalingradu a u Kurska a byla ukončena 8. května 1945 Berlínskou operací.

Rok 1943 se na východní frontě stal pro tuto frontu historickým mezníkem pro proběh druhé světové války, mezníkem, který svým celkovým vojensko politickým významem přesahoval rámce východoevropského válčiště.

V procesu těchto válečných strategických sražení - na Východní frontě - byla potvrzena úderná a palebná síla sovětských vojsk i jejich nevídaná manévrovací schopnost realizovaná v postupných útočných frontových operacích, které v konečném efektu přivodily porážku nacistických vojsk a jejich následnou bezpodmínečnou kapitulaci.

Válečné tažení sovětských vojsk v letech 1941 - 1945 bylo ve svém počátku charakterizováno - na vojensko politické úrovni vedení SSSR - jako vynucené vedení obranných bojů. V dalším proběhu války šlo od roku 1943 přechod k rozhodné útočné činnosti, ve které - ve spolupráci se spřátelenými armádami - bylo dosaženo vítězství nad vojsky nacistického Německa a jeho spojenců. Z národního hlediska občanů SSSR dostal proběh celého válečného tažení vojsk SSSR charakter vedení tzv. "Velké vlastenecké války".